

Čís. 4619.

Pri vymeraní úhrnného trestu nel'ze hľadeť k trestom na slobode, ktoré boli už celkom odpykané.

Dobu započítaním vyšetrovacej väzby skutočne odpykaného trestu treba od úhrnného trestu odpočítat', aj keď so o nej súhrnný rozsudok zvlášť nezmieňuje.

(Rozh. zo 4. februára 1933, Zm IV 582/32.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci, zavedenej pred krajským súdom v Košiciach proti J. S., obžalovanému zo zločinu podvodu, na základe verejného pojednávania o opravnom prostriedku k zachovaniu právnej jednotnosti takto sa usniesol: Opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., sa uznáva základným a vyslovuje sa, že pravoplatným rozsudkom krajského súdu v Košiciach zo dňa 22. júna 1932 čís. Tk V 1873/30-158 bol porušený zákon v ustanovení § 517 tr. p. Rozhodnutie toto nemá účinku voči stranám.

D ô v o d y:

V trestnej veci Tl VII 35/29 krajského súdu v Košiciach bol J. S. pravoplatne odsúdený pre dvojnásobný prečin pomluvy k trestu väzenia na dobu dvoch týždňov ako trestu hlavnému a k pokute 400 Kč ako trestu vedľajšiemu (v prípade jej nedobytnosti k ďalším štyrom dňom väzenia) bezpodmienečne. Celý tento trest si odsúdený odpykal v dobe od 13. novembra 1931 do 1. decembra 1931. Ďalej bol menovaný pravoplatne odsúdený v trestnej veci Tk V 1873/30 krajského súdu v Košiciach, a to rozsudkom vrchného súdu v Košiciach zo dňa 15. apríla 1932 čís. To IV 11/32-152 pre viaceré zločiny podvodu a pre prečin sprenevery do káznice na dva roky a šesť mesiacov ako k trestu hlavnému a k pokute 2.000 Kč a päťdesaťosemkrát 50 Kč ako trestu vedľajšiemu (v prípade jej nedobytnosti k ďalším 58 dňom káznice). V tejto veci bola odsúdenému v smysle § 94 tr. zák. do trestu započítaná väzba od 20. novembra 1930 do 10. novembra 1931 plne, kdežto za väzbu vytrpenú od 11. do 13. novembra 1931 a od 2. decembra 1931 do 15. apríla 1932 (kedy J. S. nastúpil trest) bola mu do trestu započítaná doba štyroch mesiacov. K žiadosti odsúdeného a k návrhu štátneho zastupiteľstva v Košiciach vymeral krajský súd v Košiciach dňa 22. júna 1932 rozsudkom čís. Tk V 1873/30-158 odsúdenému J. S. na miesto hore uvedených trestov na slobode (uložených ako tresty hlavné) trest súhrnný, a to káznicu na dva roky, šesť mesiacov a päť dní. Pri tom rozhodnul, že trest sa má odsúdenému počítat' od 15. apríla 1932 a že sa mu do neho započítavajú hore už uvedené doby, totiž väzba od 20. novembra 1930 do 10. novembra 1931 plne a z väzby vytrpenej od 11. do 13. novembra 1931 a od 2. decembra 1931 do 15. apríla 1932 doba

štyroch mesiacov. Dobu náhradných trestov na slobode za tresty peňažité stanovil krajský súd na 62 dní káznice. Proti tomuto rozsudku neboli použité žiadne opravné prostriedky. Stal sa preto pravoplatným.

Podľa § 517 tr. p. má byť vymeraný súhrnný trest, bol-li obžalovaný rôznymi pravoplatnými rozsudkami odsúdený k niekoľko trestom na slobode a nebolo použité smerných pravidiel pre súhrnný trest. Podkladom pre vymeranie súhrnného trestu sú tedy iba tresty na slobode, ktoré nie sú ešte odpykané, lebo odpykaním jedného trestu je otázka tohoto trestu celkom vybavená. V dôsledku toho odpykaný trest nemôže už byť predmetom pokračovania podľa §§ 517 a 518 tr. p. Krajský súd v Košiciach učinil však predmetom vymerania súhrnného trestu J. S-ému tiež trest odsúdeným pred vymeraním súhrnného trestu celkom odpykaný, totiž trest uložený mu v trestnej veci Tl VII 35/29 krajského súdu v Košiciach. Tým jednak porušil zákon v ustanovení § 517 tr. zák., jednak prekročil obor svojej pôsobnosti a zavinil zmätok podľa § 384 čis. 4 tr. p. Nežze však súhlasiť s názorom generálnej prokuratúry, že toto porušenie zákona stalo sa v neprospech odsúdeného, lebo okolnosť, že rozsudok o súhrnnom treste sa nezmienil pri stanovení počiatku trestu a započítaní väzby o dobu, v ktorej odsúdený odpykal trest uložený mu v trestnej veci Tl VII 35/29 krajského súdu v Košiciach, nemá za následok predĺženie súhrnne vymeraného trestu o dobu tohoto skutočne odpykaného trestu. Tento názor nemá opory v zákone, lebo dobu skutočne odpykaného trestu treba od súhrnného trestu o d p o č í t a ť a preto okolnosť, že súhrnný rozsudok sa o tejto dobe zvlášte nezmieňuje, nemá za následok, že by sa pri odpykaní súhrnného trestu nemalo k nej prihliadnuť. Súhrnným rozsudkom nebola tedy odsúdenému doba pravoplatne uložených trestov predĺžená, lež skrátená o 9 dní. Není preto treba postupu podľa odst. 6 § 442 tr. p. a najvyšší súd uznať tak, ako vo výroku je uvedené.

Čís. 4620.

Účel a doba trvania ochrany § 1 zák. o mař. ex.; spadajú sem majetkové dispošice dlužníkovy nejen v době, kdy věřitel zahájil již exekuci uhražovací neb aspoň podal žalobu, nýbrž i v době, kdy mu z nějakého důvodu ještě nebylo lze svůj nárok žalobou uplatňovati; stačí, že pachatel o nároku tom věděl a musel počítati s tím, že bude povinen plniti, bude-li míti spor pro věřitele příznivý výsledek.

Nevyvíňují pouhé subjektivní dohady pachatelovy, že by snad jeho námítky ve sporu mohly míti úspěch.

(Rozh. ze dne 7. února 1933, Zm I 669/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 3. června 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným